

Arrest

nr. 218 281 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van een mailbericht van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2018 waarin deze stelt dat hij blijft bij een eerder getroffen beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 25 juli 2018.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2018 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 9 augustus 2018 heeft verzoeker een verzoekschrift ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van deze beslissing. Bij arrest nr. 212 318 van 14 november 2018 wordt dit beroep verworpen.

Op 6 augustus 2018 dient verzoeker een verzoek tot herinoverwegingname in van de bijlage 13septies van 25 juli 2018.

Op 8 augustus 2018 verstuurt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een e-mailbericht naar de verzoekende partij waarin hij stelt dat hij blijft bij een eerder getroffen beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 25 juli 2018.

Dit e-mailbericht luidt als volgt:

“U heeft geargumenteed dat uw cliënt sinds 2001 in België verblijft, vanaf 2003-2004 in België heeft schoolgelopen, uitstekend Nederlands spreekt en geen/nauwelijks banden heeft met Mongolië. Zijn ouders hebben diverse malen een aanvraag tot verblijf ingediend, die telkenmale negatief beantwoord werd. Het feit dat hij hier illegaal verbleef tijdens zijn kindertijd kan hem dan ook niet persoonlijk verweten worden. Maar ook nadat hij 18 jaar werd, heeft de betrokkene nooit enige stap ondernomen om zijn verblijf in België te legaliseren. Meer nog, hij heeft zich schuldig gemaakt aan criminele feiten, waarvoor hij op 08.06.2018 veroordeeld werd tot 20 maanden gevangenis (5 jaar uitstel voor 8 maanden). Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Sinds 27.07.2016 is hij ook al onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar. De betrokkene heeft er verder bewust voor gekozen om tot tweemaal toe te verzaken aan zijn recht om gehoord te worden (op 10.01.2017 en 15.02.2018). Na uitvoerig onderzoek van het dossier bleek dat er geen sprake is van een familie-en gezinsleven of een privéleven naar de geest van artikel 8 EVRM. De betrokkene heeft geen duurzame relatie, noch kinderen in België. Er is enkel weet dat zijn ouders hier zouden verblijven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Er dient gewezen te worden op het feit dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was (of diende te zijn) dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). In casu blijkt nergens op voldoende duidelijke wijze uit welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. 1 Bovendien heeft de betrokkene ondertussen inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel S§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Gelet op deze elementen wordt vastgehouden aan de beslissing van 25.07.2018. “

Dit e-mailbericht wordt in het verzoekschrift aangeduid als de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Het op 6 augustus 2018 aan de verwerende partij gericht verzoek tot herinoverwegingname van de bijlage 13septies van 25 juli 2018 betreft een willig beroep, waarbij de verzoekende partij zich heeft gericht tot de overheid die de initiële beslissing heeft genomen, met het verzoek die beslissing te wijzigen in een voor haar gunstige beslissing. Dit willig beroep wordt afgewezen, wat echter niet betekent dat het gaat om een louter bevestigende beslissing. Immers blijkt duidelijk uit het omstandig antwoord dat de verwerende partij, alvorens tot het besluit te komen dat ze bij een eerder getroffen beslissing blijft, de aanvraag van verzoeker nogmaals heeft onderzocht. Het gaat niet over een loutere toelichting of verduidelijking van de eerder getroffen beslissing. Het e-mailbericht geeft van een nieuw onderzoek op grond van nieuwe argumenten die door de verzoekende partij in haar willig beroep werden aangevoerd. Deze nieuwe argumenten worden ook vermeld in het betrokken e-mailbericht, met name, *“U heeft geargumenteed dat uw cliënt sinds 2001 in België verblijft, vanaf 2003-2004 in België heeft schoolgelopen, uitstekend Nederlands spreekt en geen/nauwelijks banden heeft met Mongolië. Zijn ouders hebben diverse malen een aanvraag tot verblijf ingediend, die telkenmale negatief beantwoord werd. Het feit dat hij hier illegaal verbleef tijdens zijn kindertijd kan hem dan ook niet persoonlijk verweten worden.”* Aldus gaat het om een nieuwe beslissing die meer is dan een louter bevestigende beslissing (cf. RvS 27 november 2018, nr. 243.047; RvS 11 maart 2013, nrs. 222.796 en 222.797; RvS 31 januari 2013, nr. 222.332; RvS 8 januari 2009, nr. 189.335). De beslissing van 8 augustus 2018 is dan ook in de plaats gekomen van de beslissing van 25 juli 2018. Door te besluiten dat de eerder genomen beslissing blijft behouden, worden de motieven van de beslissing 25 juli 2018 evenwel mee overgenomen (cf. RvS 1 februari 2010, nr. 200.309).

De bestreden beslissing luidt derhalve als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: O.

Voornaam: M. E.

Geboortedatum: 31.07.1997

Geboorteplaats: U.

Nationaliteit: Mongolië

Alias: O., M.-E., geboren te U. op 31.07.1997, onderdaan van Mongolië; J., M.-E., geboren op 31.07.1997 te U., onderdaan van Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing, als mededader, bij nacht, door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 08.06.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (5 jaar uitstel voor 8 maanden).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene werd op 27.07.2016 onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar

Artikel 74/13:

Op 10.01.2017 en 15.02.2018 heeft betrokkene geweigerd de vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht in te vullen. Met andere woorden, hij heeft zelf ervoor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De Administratie is niet in het bezit van informatie

met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. Betrokkene ontvangt geen bezoek in de gevangenis. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Tijdens het interview van 09.02.2017 in het bijzijn van de consul van Mongolië gaf de betrokkene te kennen niet naar Mongolië terug te willen, aangezien hij reeds sinds zijn kindertijd in België verblijft. Hij heeft in België nooit zelf een aanvraag tot internationale bescherming ingediend. Als minderjarige heeft de betrokkene wel deel uitgemaakt van de asielpcedure van zijn ouders. Deze werd afgesloten met een negatieve beslissing op 31.10.2001. Hetzelfde geldt voor meerdere regularisatieaanvragen. Deze werden afgesloten met negatieve beslissingen op 20.12.2005, 26.08.2010 en 02.12.2013. Uit het administratief dossier van de betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13, alsook de artikelen 3 en 8 EVRM.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.07.2016.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27.07.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing, als mededader, bij nacht, door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 08.06.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (5 jaar uitstel voor 8 maanden).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing, als mededader, bij nacht, door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 08.06.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (5 jaar uitstel voor 8 maanden).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.07.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27.07.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Op 10.01.2017 en 15.02.2018 heeft betrokkene geweigerd de vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht in te vullen. Met andere woorden, hij heeft zelf ervoor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. Tijdens het interview van 09.02.2017 in het bijzijn van de consul van Mongolië gaf de betrokkene te kennen niet naar Mongolië terug te willen, aangezien hij reeds sinds zijn kindertijd in België verblijft. Hij heeft in België nooit zelf een aanvraag tot internationale bescherming ingediend. Als minderjarige heeft de betrokkene wel deel uitgemaakt van de asielpcedure van zijn ouders. Deze werd afgesloten met een negatieve beslissing op 31.10.2001. Hetzelfde geldt voor meerdere regularisatieaanvragen. Deze werden afgesloten met negatieve beslissingen op 20.12.2005, 26.08.2010 en 02.12.2013. Uit het administratief dossier van de betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...].”

Hierbij dienen te worden inbegrepen de motieven zoals ze blijken uit het e-mailbericht van 8 augustus 2018.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota omdat de betrokken mededeling volgens haar geen aanvechtbare rechtshandeling betreft, dient dan ook te worden verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU

- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 EN 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT”

Verzoeker betoogt als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker werd op [...] geboren te Ulaanbaatar (Mongolië). Hij bezit hierdoor de nationaliteit van Mongolië.

Verzoeker kwam echter op zeer jonge leeftijd met zijn ouders naar België toe rond het jaar 2001. Verzoeker was op dit moment +/- 3 jaar oud.

Verzoeker heeft sindsdien België niet meer verlaten en keerde niet meer terug naar Mongolië (zie verder hieronder). Hij liep hier school in het Nederlandstalig onderwijs en groeide hier op. Hij heeft geen banden met Mongolië en kon deze ook niet ontwikkelen doordat hij op zeer jonge leeftijd naar België is gekomen met zijn ouders, zonder terug te keren naar Mongolië.

Verzoeker heeft momenteel geen contact meer met zijn ouders. Dit contact verloor hij reeds enkele jaren geleden. Hij verbleef sindsdien bij een neef in Antwerpen. Verzoeker weet momenteel ook niet waar zijn ouders verblijven.

Zoals hierboven reeds gemeld en kan worden vastgesteld in het administratief dossier, kwam verzoeker rond 2001 met zijn ouders naar België toe.

De ouders van verzoeker dienden verschillende aanvragen in tot het verkrijgen van een legaal verblijf.

Door zijn ouders werd er destijds een asielverzoeker ingediend. Er werd hiertoe een negatieve beslissing genomen op 31.10.2001. Zijn ouders dienden ook meerdere regularisatieaanvragen in. Deze werden afgesloten met een negatieve beslissing op 20.12.2005, 26.08.2010 en 02.12.2013.

Doordat zijn ouders geen duurzaam verblijfsrecht verkregen, werd ook verzoeker niet in het bezit gesteld van een duurzaam verblijfsrecht.

Deze vaststellingen kunnen gemaakt worden op basis van het administratief dossier.

Verzoeker liep steeds school in België. Dit is een zeer belangrijk element. Verzoeker vertrok op zeer jonge leeftijd uit Mongolië en kwam naar België toe. Hij verliet België niet meer en groeide hier op.

Verzoeker heeft alle documenten die hij nog heeft over zijn schoolse activiteiten overgemaakt aan verweerder samen met zijn verzoeker tot heroverweging van 6 augustus 2018. De eerste documenten die hij zelf nog heeft (verzoeker heeft geen contact meer met zijn ouders), zijn van het schooljaar 2003-2004.

Verzoeker spreekt daarom ook perfect Nederlands. Hij is in geen opzicht te onderscheiden van een andere Vlaamse student. Hij spreekt daarentegen slechts beperkt Mongools, door hetgeen zijn ouders hem hebben bijgebracht. Hij liep echter school in het Nederlandstalig onderwijs en ook zijn vrienden spraken Nederlands.

Verzoeker kende moeilijke perioden door zijn onstabiele thuissituatie. Niettemin verkreeg hij in het schooljaar 2015-2016 een oriënteringsattest A (verzoeker volgde toen de opleiding verkoop). Hij startte vervolgens in het schooljaar 2016-2017 in de richting kantoor. Zijn opleiding werd door verzoeker stopgezet door aanhoudende problemen om te voorzien in zijn basisbehoeften en, uiteindelijk, de strafrechtelijke waarvoor hij werd gearresteerd.

Verzoeker heeft nog een zeer jeugdige leeftijd. Hij werd op 31 juli jl. nog maar 21 jaar.

Verzoeker beseft dat hij fouten heeft gemaakt. Hij wil echter de draad terug oppikken en zijn opleiding verderzetten.

Verzoeker zit in een zeer moeilijke situatie. Hij is opgegroeid in België en wil alhier zijn leven verderzetten. Hij kent ook geen andere omgeving dan België. Verzoeker verliet Mongolië al toen hij ongeveer drie jaar was, waardoor hij geen enkele binding meer heeft met het land waar hij de nationaliteit van bezit. Hij spreekt zelfs niet afdoende de Mongoolse taal.

Verzoeker mag niet de dupe worden van de keuze van zijn ouders.

Verzoeker benadrukt dat het voor hem bijzonder zwaar is, dan wel onmogelijk, om in een "vreemd land" zijn leven gestalte te geven.

2. Verzoeker verkreeg evenwel op 25 juli 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding betekend (bijlage 13septies).

Door verzoeker werd op 6 augustus 2018 een verzoek tot heroverweging ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarbij werd door verzoeker toelichting gegeven bij zijn situatie (zoals hierboven tevens vermeld onder randnummer 1) en werd er een bundel overgemaakt in verband met de schoolloopbaan van verzoeker.

Op 8 augustus 2018 wordt dit verzoek tot heroverweging echter afgewezen en wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding van 25 juli 2018 bevestigd door de verwerende partij.

3. Verzoeker is het niet eens met de gemaakte beoordeling door verweerder in de beslissing van 8 augustus 2018, gelet op de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur (het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting).

Zoals hierboven uiteengezet, is verzoeker rond zijn drie jaar met zijn ouders naar België toegekomen en verliet hij België niet meer. Hij groeide hierop en liep steeds school in het Nederlandstalig onderwijs (zoals tevens vermeld in de aanvraag tot heroverweging van 6 augustus jl). Door verweerder wordt hierover in de bestreden beslissing echter gesteld als volgt: "Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Er dient gewezen te worden op het feit dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was (of diende te zijn) dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is".

Deze passage bevat een eerste belangrijke tegenstrijdigheid.

Verweerder stelt, enerzijds, dat verzoeker geen privéleven heeft ontwikkeld dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM ("Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd") terwijl, anderzijds, de gemachtigde een belangenafweging uitvoert of de inbreuk op het opgebouwde privéleven van verzoeker verenigbaar is met de vereisten van artikel 8 EVRM (waarbij wordt gesteld dat verzoeker zich ervan diende bewust te zijn dat zijn verblijfsstatus precair was). Verderop in de beslissing wordt het resultaat van deze belangenafweging meegedeeld

door de gemachtigde: "in casu blijkt nergens op voldoende duidelijke wijze uit welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Bovendien heeft de betrokkene ondertussen inbreuken gepleegd die de openbare van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is".

Verweerder kan dan ook niet beide bewezen: ofwel kan verzoeker zich niet beroepen op het beschermde privéleven onder artikel 8 EVRM, ofwel kan hij zich wel beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM maar maakt dit (al da, niet) een gerechtvaardigde inbreuk uit op zijn privéleven.

Gelet op deze fundamentele tegenstrijdigheid, is de bestreden beslissing niet verantwoord naar recht.

De bestreden beslissing bevat nog een tweede fundamentele tegenstrijdigheid.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing gesteld dat, ten aanzien van zijn privéleven, er volgens verweerder "dient gewezen te worden op het feit dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was (of diende te zijn) dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is". De gemachtigde wijst er dus op dat verzoeker zich bewust diende te zijn dat zijn verblijf in België "vanaf het begin" precair was. Echter, verzoeker kwam naar België met zijn ouders toen hij +/- 3 jaar oud was. Hij bracht hier zijn kindertijd door. Het kan toch bezwaarlijk worden gesteld dat een peuter (of nadien een opgroeiend kind) zich bewust zou moeten zijn dat zijn verblijfsituatie "precair" was en dit zelfs "vanaf het begin".

In de eerste passage van de bestreden beslissing bevestigt de gemachtigde zelf dat dit niet kon worden verwacht van verzoeker: "Het feit dat hij hier illegaal verbleef tijdens zijn kindertijd kan hem dan ook niet persoonlijk verweten worden".

Hierin zit opnieuw een tegenstrijdigheid: de gemachtigde stelt, enerzijds, dat verzoeker zich bewust diende te zijn dat zijn verblijf in België "vanaf het begin" precair was terwijl, anderzijds, de gemachtigde eveneens stelde dat "het feit dat hij hier illegaal verbleef tijdens zijn kindertijd kan hem dan ook niet persoonlijk verweten worden".

Gelet op deze tweede fundamentele tegenstrijdigheid, is de bestreden beslissing niet verantwoord naar recht.

4. Verzoeker wijst erop dat de belangenafweging onder artikel 8 EVRM, zoals deze werd uitgevoerd in de bestreden beslissing, de private belangen van verzoeker tekort doet.

Het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM. Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een

persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Verzoeker is sinds zijn drie jaar in België. Hij verbleef hier sindsdien, studeerde hier, leerde de taal kennen en (perfect) spreken en bouwde hier zijn geheel van sociale banden uit (zie de uiteenzetting onder randnummer 1).

Verzoeker kent dan ook geen andere omgeving dan België. Zijn volledig sociaal netwerk en zijn volledige sociale banden bevinden zich in België. Hij heeft geen band met Mongolië.

Deze belangen van verzoeker dienen, gelet op de concrete situatie, te primeren (waardoor de verwijdering van verzoeker van het grondgebied een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM).

Verweerder kon niet onwetend zijn over de persoonlijke situatie van verzoeker, gelet op de elementen aanwezig in het administratief dossier, ook al zou deze de vragenlijsten niet hebben ingevuld. Bovendien wordt in de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding van 25 juli 2018 ook het volgende vermeld: "Tijdens het interview van 09.02.2017 in het bijzijn van de consul van Mongolië gaf de betrokkene te kennen niet naar Mongolië terug te willen, aangezien hij reeds sinds zijn kindertijd in België verblijft".

In de bestreden beslissing wordt tevens aangehaald dat verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing, als mededader, bij nacht, door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 08.06.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (5 jaar uitstel voor 8 maanden).

De vaststelling doet het primaire belang van verzoeker echter niet teniet.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141). Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat er rekening moet worden gehouden met volgende criteria: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken; de tijdsduur van het verblijf in het gastland; de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; de nationaliteit van de betrokkenen; de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie; de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd; de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook recentelijk werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28).

In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven:

28. The Court reaffirms that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many other authorities, Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences.

Vrij vertaald: Het Hof bevestigt opnieuw dat een staat het recht heeft om, als een kwestie van internationaal recht en de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied en hun verblijf daar te controleren (zie o.a. Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. het Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94). Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of daar te verblijven en, met het oog op hun taak om de openbare orde te handhaven, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid een vreemdeling die is veroordeeld voor strafbare feiten, uit te zetten.

Dit neemt niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8

EVRM. Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM:

However, an interference with a person's private or family life will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned.

Vrij vertaald: Een inmenging in iemands privé- of gezinsleven zal echter in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, tenzij het op grond van lid 2 van dat artikel kan worden gerechtvaardigd als zijnde "in overeenstemming met de wet", omdat het een of meer van de legitieme doelen nastreeft, en als "noodzakelijk in een democratische samenleving" is te beschouwen om het beoogde doel of de beoogde doelstellingen te bereiken.

Om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, heeft het EHRM verschillende criteria uitgewerkt. Dit zijn de zogenaamde "Bultif-Üner-criteria":

The relevant criteria to be applied in determining whether an interference is necessary in a democratic society were set out in, inter alia, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99,

§§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; Balogun v. the United Kingdom, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and Samsonnikov v. Estonia, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Vrij vertaald: De relevante criteria die moeten worden toegepast om te bepalen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, zijn onder meer vastgelegd in inter alia, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; Balogun v. the United Kingdom, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and Samsonnikov v. Estonia, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Het is dus aan de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing van 25 juli 2018 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn, om dergelijke belangenafweging uit te voeren op basis van deze criteria.

Door de verwerende partij werd onvoldoende rekening gehouden met de Bultif-Üner-criteria, in het bijzonder met:

- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien (zie het parcours van verzoeker sinds het moment waarop verzoeker de feiten heeft gepleegd die aanleiding hebben gegeven tot de correctionele veroordeling van 08.06.2018);*
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland (gezien het zeer lange en onafgebroken verblijf van verzoeker in België sinds 2001);*
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd (gezien het zeer lange en onafgebroken verblijf van verzoeker in België sinds 2001 en het gegeven dat verzoeker geen banden heeft met Monogolië).*

De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

TWEEDE ONDERDEEL

5. In navolging van het bovenstaande wijst verzoeker erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding van 25 juli 2018 opgelegd werd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de bestreden beslissing wordt deze verwijderingsmaatregel opnieuw bevestigd (en aldus hernomen).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

6. Door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker de openbare orde zou schenden.

Verzoeker wijst in dit verband op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip 'gevaar voor de openbare orde' vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest stelde het Hof als volgt: "Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze

derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...] In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."

In navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, dient te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast", opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding door middel van een veroordeling door de correctionele rechtbanken.

Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling.

Dit laatste ontbreekt echter. Door verweerder wordt enkel verwezen naar de wetsovertreding die werd vastgesteld in de correctionele veroordeling.

Verzoeker benadrukt dat hij minstens actueel geen gevaar is voor de openbare orde. Hiervoor kan worden verwezen naar bovenvermelde uiteenzetting, in het bijzonder het parcours dat verzoeker heeft afgelegd sinds de datum van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld. Bovendien is er geen sprake van recidive en kan er geen abstractie worden gemaakt van de moeilijke situatie waarin verzoeker zich staande moet houden.

Minstens wordt hiermee onvoldoende rekening gehouden door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel samengelezen met artikel 7 Vreemdelingenwet volgt uit deze vaststelling."

2.2. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening hield met en tevens motiveerde over het gezinsleven, element waarvan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gewag maakt. Verzoeker, die thans 21 jaar oud is, brengt geen elementen aan inzake het hoger belang van het kind of zijn gezondheidssituatie waarmee de verwerende partij rekening diende te houden. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.3. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM / artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het motief in de bestreden beslissing dat er in casu geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat verzoeker in België geen duurzame relatie en geen kinderen heeft, wordt niet betwist. Verzoeker focust zich in het eerste onderdeel van het middel duidelijk op de beoordeling in de bestreden beslissing over zijn privéleven in België. Hij benadrukt het feit dat hij op zeer jonge leeftijd met zijn ouders uit Mongolië naar België is gekomen, nooit is teruggekeerd naar Mongolië en volledig in België geïntegreerd is. Hij wijst erop dat hij geen banden heeft met Mongolië en inmiddels het contact verloor met zijn ouders. Verzoeker zet in de verf dat hij hier school liep in het Nederlands en hier opgegroeid is. Hij wijst erop dat hij perfect

Nederlands spreekt en slechts beperkt Mongools. Volgens verzoeker heeft hij geen “duurzaam verblijfsrecht” gekregen omdat zijn ouders dit niet hebben gekregen. Hij benadrukt dat hij niet de dupe mag worden van de keuze van zijn ouders en dat het feit dat hij fouten heeft gemaakt te wijten was aan een onstabiele thuissituatie. Hij is van oordeel dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zijn leven dient gestalte te geven in een vreemd land.

2.4. Wat betreft het recht op privéleven wordt in de bestreden beslissing erkend dat verzoeker sinds zijn kindertijd in België verblijft. De bestreden beslissing stelt voor wat betreft het privéleven voorts nog het volgende:

“Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Er dient gewezen te worden op het feit dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was (of diende te zijn) dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). In casu blijkt nergens op voldoende duidelijke wijze uit welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Bovendien heeft de betrokkene ondertussen inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel S§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

2.5. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de afweging van verweerder inzake zijn privéleven getuigt van een tegenstrijdigheid zoals hij het schetst in zijn verzoekschrift, doch dit kan op zich geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overwegingen, “*Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.*” kunnen worden beschouwd als overtollige motieven. Kritiek op overtollige motieven kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De rest van de hierboven weergegeven passage volstaat om de bestreden beslissing te schragen op het vlak van de afweging van het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.6. Verzoeker valt er verder over dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat zijn privéleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust was (of diende te zijn) dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Verzoeker geeft aan dat hij in België aankwam met zijn ouders toen hij drie jaar oud was en dat hij zich er als peuter bezwaarlijk van bewust kon zijn dat zijn verblijfsstatus precair was “*vanaf het begin*”. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij trouwens zelfs in de bestreden beslissing aangeeft dat het feit dat hij hier illegaal verbleef tijdens zijn kindertijd, hem niet persoonlijk kan worden aangewreven. Verzoeker is van oordeel dat er sprake is van een tweede tegenstrijdigheid.

2.7. Hoewel ongelukkig geformuleerd, kan de bewuste zin dat verzoekers privéleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust was (of diende te zijn) dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was, geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing kan immers ook worden gelezen dat verzoeker nooit in eigen naam een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, noch een verzoek om machtiging tot verblijf. Hoewel het gegeven dat zijn ouders vele jaren onregelmatig verblijf hielden in België, niet aan verzoeker persoonlijk kan worden toegeschreven, heeft verzoeker zelf, ook na het bereiken van de leeftijd van achttien jaar, geen enkele poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook terecht vastgesteld dat op 27 juli 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en dat hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd waaraan hij geen gevolg heeft gegeven. Verzoeker

kan dan ook niet voorhouden niet te hebben geweten dat de verdere ontwikkeling van sociale banden plaatsvond in een situatie van precair verblijf.

2.8. In het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest van 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, oordeelde het EHRM dat met betrekking tot een niet gevestigde vreemdeling die nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, quod in casu, niet eender welk privéleven, opgebouwd tijdens het verblijf in de betrokken lidstaat, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakte. In zijn arrest van 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*, oordeelde het Hof dat in zeer uitzonderlijke omstandigheden een privéleven dat is tot stand gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting van de staat ten aanzien van de betrokken vreemdeling.

2.9. Verzoeker benadrukt dat hij hier is opgegroeid, perfect Nederlands spreekt en hier naar school is geweest. Het spreken van perfect Nederlands nadat hij in België is aangekomen op driejarige leeftijd en vanaf jonge leeftijd Nederlandstalig onderwijs heeft gevolgd alsook het feit dat hij hier is opgegroeid, betreft een normale binding die ontstaat met België, dit door het langdurige verblijf hier te lande en het is niet een uitzonderlijke omstandigheid. Voor wat betreft verzoekers scholing: de stukken daarover getuigen van het doorlopen van de lagere school en een gedeelte van de middelbare school. In het schooljaar 2010-2011 was verzoeker ingeschreven in het 1^e leerjaar B van het secundair onderwijs. Zelf voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat hij in het schooljaar 2015-2016 een oriënteringsattest A ontving. In het schooljaar 2016-2017 – verzoeker was toen al 19 jaar oud – startte hij de richting kantoor, doch hij zette deze opleiding stop, naar eigen zeggen *“door aanhoudende problemen om te voorzien in zijn basisbehoeften en uiteindelijk, de strafrechtelijke waarvoor hij werd gearresteerd”*. Verzoeker heeft geen diploma. De scholing blijkt dus niet van die aard te zijn dat daaruit zeer nauwe banden met België zouden voortvloeien die een gewone binding te boven gaan.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de laatste twee aanvragen om machtiging tot verblijf, die werden ingediend door verzoekers ouders, werden geweigerd. Op 27 augustus 2010 werd de aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend door verzoekers moeder, ongegrond verklaard wegens ernstige en herhaaldelijke feiten van openbare orde, gepleegd door verzoeksters moeder, die ettelijke veroordelingen opliep wegens diefstal. Op 2 december 2013 werd de aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend door verzoekers ouders eveneens ongegrond verklaard, dit wegens het plegen van feiten van openbare orde door beide ouders en het misleiden van de Belgische overheid door beide ouders door gebruik te maken van een valse identiteit. Verzoeker begaf zich nadien echter ook zelf op het verkeerde pad. Zo ontkent verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing niet, *“hij heeft zich schuldig gemaakt aan criminele feiten, waarvoor hij op 08.06.2018 veroordeeld werd tot 20 maanden gevangenis (5 jaar uitstel voor 8 maanden)”*. Dit getuigt van een eigen keuze van verzoeker om strafrechtelijke feiten te plegen. Verzoeker kan in dit opzicht niet worden beschouwd als de dupe van de keuze van zijn ouders. Verzoeker kan bezwaarlijk de feiten verantwoorden door te poneren dat dit te wijten was aan een moeilijke thuissituatie.

2.11. Gelet op de elementen die in de balans liggen – in België sedert de leeftijd van 3 jaar, hier opgegroeid, nooit teruggekeerd naar Mongolië, het perfect spreken van de Nederlandse taal, beperkte kennis van het Mongools versus veroordeling tot 20 maanden gevangenis met 5 jaar uitstel voor 8 maanden, geen werk, geen diploma, geen bewijs van integratie zoals lidmaatschap van een club, geen verklaringen van vrienden, ... – kan de Raad niet stellen dat de balans die doorslaat in het voordeel van de verwerende partij, dit ter bescherming van de openbare orde waartoe het afdwingen van het respect voor de verblijfsreglementering behoort, getuigt van een disproportionele, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige afweging. Verzoekers theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM, de door hem aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en zijn overtuiging dat zijn privébelangen moeten primeren, kunnen niet leiden tot een andersluidende beoordeling. Er wordt niet ontkend dat verzoeker hier in België een privéleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Wel is er geen sprake van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarin een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting van de staat ten aanzien van de betrokken vreemdeling. Het enkele besef van verzoeker dat hij fouten heeft gemaakt, zijn overtuiging dat hij in een zeer moeilijke situatie zit alsook dat het bijzonder zwaar dan wel onmogelijk is om in een vreemd land zijn leven gestalte te geven en zijn voornemen om *“de draad terug op te pikken en zijn opleiding verder te zetten”*, kunnen bezwaarlijk de balans in zijn voordeel doen overhellen. De Raad merkt nog op dat verzoeker het zelfs niet noodzakelijk achtte om de vragenlijst in te vullen die de verwerende partij hem voorlegde op 10 januari 2017 en die onder meer peilt naar de

bindingen met België en de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker is nog jong en zegt zelf dat hij een beperkte kennis van het Mongools heeft. Dit zou hem in staat moeten stellen om zijn leven gestalte te geven in Mongolië. Verzoeker brengt geen elementen aan die een terugkeer naar Mongolië in de weg staan, andere dan het tot treurens toe herhalen dat hij hier op jonge leeftijd is toegekomen, hier is opgegroeid, scholing heeft gehad, perfect Nederlands spreekt en nooit is teruggekeerd naar Mongolië.

2.12. De conclusie is derhalve dat verzoeker niet aantoont dat er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Er blijkt immers niet dat hij zodanige privébanden heeft opgebouwd dat deze de gebruikelijke banden met België overstijgen. Evenmin toont hij aan dat er sprake is onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd.

2.13. Verzoeker beroept zich tevergeefs op de zgn. 'Boultif/Üner-criteria' zoals uiteengezet in het arrest van het EHRM van 17 april 2014. Deze rechtspraak betreft een situatie van weigering van voortgezet verblijf die een inmenging vormt in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en waar dus artikel 8, tweede lid van het EVRM speelt. Verzoekers situatie betreft een eerste toelating tot verblijf en derhalve is er geen sprake van de toepassing van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Deze rechtspraak heeft bovendien betrekking op beslissingen die zijn gestoeld op overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid waarbij het EHRM een aantal welbepaalde criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten op draagkrachtige en pertinente wijze is gesteund op onder meer de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en meer bepaald niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, en verzoeker dit niet betwist, kan de kritiek van verzoeker dat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten geeft op grond van een schending van de openbare orde en hierbij de Boultif/Üner-criteria met de voeten treedt, geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.14. De Raad ziet de pertinentie niet in van de verwijzing door verzoeker naar een uitspraak van het EHRM van 29 juni 2017, nr. 33809. Het betreft een geval van permanent verblijfsrecht in Denemarken dat werd ingetrokken na een veroordeling tot een gevangenisstraf van 16 jaar. Dit zijn niet de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken.

2.15. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM/artikel 7 van het Handvest blijkt dan ook niet.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.16. Het tweede onderdeel van het middel heeft opnieuw betrekking op het motief van openbare orde waarop het bevel om het grondgebied te verlaten onder meer steunt. De Raad herhaalt dat de eventuele onwettigheid van dit motief niet kan leiden tot een vernietiging van het bestreden bevel, nu dit bevel op draagkrachtige en pertinente wijze is gesteund op onder meer de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en meer bepaald niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Het enig middel is derhalve niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA